

Sygn. akt I C 1591/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Ewelina Kądziała

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2015 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w Ł. na rzecz S. S. kwotę 6.676 zł (sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt sześć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w Ł. na rzecz S. S. kwotę 2.313,60 zł (dwa tysiące trzysta trzynaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC (...)

UZASADNIENIE

Powódka S. S., po sprecyzowaniu żądania pozwu, domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 6.676 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013r. do dnia zapłaty. Ponadto, domagała się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że samochód marki J. (...) o nr rej. (...) należący do powódki, został uszkodzony w wypadku komunikacyjnym. Winnym kolizji okazała się kierująca pojazdem posiadająca zawarte ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. Powyższa szkoda została zgłoszona pozwanemu, który przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powódce z tego tytułu kwotę 4.873,14 zł. W związku z tym, iż kwota odszkodowania nie odpowiada rzeczywistej wysokości szkody, powódka złożyła pozwanemu kalkulację naprawy sporządzoną przez warsztat samochodowy na kwotę 11.549,38 zł, domagając się dopłaty różnicy pomiędzy wskazaną wartością a kwotą już wypłaconego odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 marca 2014r. (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że powódka domaga się kwot ponad rzeczywistą szkodę, natomiast kwota dotychczas wypłacona powódce w całości naprawia poniesioną przez nią szkodę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2013 r. w G. na ulicy (...) doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd J. (...) nr rej. (...) stanowiący własność powódki S. S.. Sprawczyni kolizji posiadała ubezpieczenie (...) w (...) S.A. w Ł.. Szkoda została zgłoszona pozwanemu ubezpieczycielowi najpóźniej w dniu 26 lipca 2013r.

/okoliczności bezsporne, nadto dowód: oświadczenie sprawcy szkody, k. 12; pozwolenie czasowe – w aktach szkody, pismo ubezpieczyciela z dnia 26.07.2013r. do sprawczyni kolizji – wezwanie do wypełnienia oświadczenia dotyczącego kolizji drogowej- w aktach szkody /

Pozwany (...) S.A. w Ł. przyznał powódce S. S. kwotę 4.873,14 zł tytułem odszkodowania w oparciu o (...).

/dowód: decyzja pozwanego z dn. 21.08.2013r. k. 17, kosztorys naprawy k. 15-16/

Dnia 26 sierpnia 2013r. rzeczoznawca M. Z. wykonał na zlecenie powódki S. S. kalkulację naprawy w systemie E.'s nr 6110 pojazdu J. (...) nr rej. (...), według której całkowity koszt naprawy pojazdu ustalony został na kwotę 11.549,38 zł brutto. Kosztorys ten, wraz z żądaniem wypłaty odszkodowania w prawidłowej wysokości powódka przesłała pozwanemu. W dniu 1 września 2013 powódka ponowiła wezwanie do zapłaty, wyznaczając 7-dniowy termin na jej dokonanie.

/dowód: kosztorys nr 6110, k. 13-14; wiadomość e-mail z dnia 26.08.2013r. – w aktach szkody; wiadomość e-mail z dnia 01.09.2013r. – w aktach szkody/

Koszt naprawy pojazdu marki J. (...)(...) uszkodzonego na skutek kolizji z dnia 24 lipca 2013r. wyniósł brutto 11.549,38 zł. Koszt ten uwzględnia użycie do naprawy części nowych i oryginalnych w pełnej ich wartości. Użycie do naprawy wskazanych części nie spowoduje wzrostu wartości rynkowej pojazdu.

/dowód: opinia pisemna biegłego sądowego k. 80 – 86/

Sąd zważył co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny technicznej eksploatacji pojazdów samochodowych M. T.. Wskazać należy, że opinia sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierała wnioski, które zostały logicznie uzasadnione. Podkreślenia wymaga przy tym, że sporządzonej przez biegłego opinii pisemnej żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd dał wiarę dokumentom oraz wydrukowi zgromadzonym w aktach sprawy oraz aktach szkody, zaś żadna ze stron nie podważała ich prawdziwości.

Strona powodowa pierwotnie wnioskuje o przesłuchanie powódki w charakterze strony, jednak w piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2014r. wniosek ten cofnęła.

Dla określenia zasad odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zastosowanie mają przepisy art. 34 ust. 1 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)(...). Treść tych przepisów pozwala stwierdzić, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu kierującego. Powstaje ona tylko wówczas, gdy istnieje odpowiedzialność posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem mechanicznym ma podstawie przepisów prawa cywilnego.

Zgodnie z art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec

których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej, odpowiedzialność za szkodę zakładu ubezpieczeń jest pochodną odpowiedzialności samego sprawcy szkody. Jego odpowiedzialność za szkodę wynika z art. 436 § 2 kc, zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, posiadacze mechanicznych środków komunikacji mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód majątkowych i niemajątkowych tylko na zasadach ogólnych, a zatem na zasadzie winy. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego” (...). Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że odpowiedzialność pozwanego za szkodę poniesioną przez powódkę na skutek kolizji z dnia 24 lipca 2013r. nie była kwestionowana co do zasady. Nie był kwestią sporną także zakres uszkodzenia pojazdu powódki. Spór koncentrował się natomiast wokół kwestii wysokości przedmiotowej szkody.

Podkreślić należy w tym miejscu, że (...) wskazał, iż zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 kc), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Za kategorię "niezbędnych" kosztów naprawy należałoby uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku napraw samochodu. Jeżeli nie kwestionuje się bowiem uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy w związku z naprawą indywidualnie oznaczonego pojazdu mechanicznego.

Celem ustalenia niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu powódki celem przywrócenia go do stanu sprzed kolizji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego.

Biegły sądowy M. T. stwierdził, że niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powódki ustalone na kwotę 11.549,38 zł brutto w kosztorysie nr 6110 sporządzonym na zlecenie powódki i przedstawionym ubezpieczycielowi w toku postępowania likwidacyjnego są właściwe. Zaznaczył jednocześnie, iż zastosowanie części nowych i oryginalnych nie doprowadzi do zwiększenia wartości samochodu.

Z przytoczonych względów uznawszy roszczenie powódki za uzasadnione Sąd zasądził na jej rzecz kwotę dochodzoną pozwem, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013r. do dnia zapłaty.

O należnych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 par 1 i 2 kc w zw. z art. 817 § 1 kc mając na uwadze fakt, że szkoda została pozwanemu zgłoszona nie później niż w dniu 26 lipca 2013r., bowiem w tej dacie pozwany skierował do sprawczyni szkody pismo wzywające do wypełnienia przesłanego formularza oświadczenia dotyczącego kolizji drogowej. Zważyć należy jednocześnie, iż pozwany nie kwestionował terminu początkowego naliczania odsetek zawnioskowanego w pozwie.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł, na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc, obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Na koszty te, wynoszące łącznie 2.313,60 zł, złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 334 zł, 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 762,60 zł tytułem wynagrodzenia przyznanego biegłemu. Zważywszy, że powódka uiściła kwotę 1.500 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenie biegłego, zarządzono zwrot kwoty 737,40 zł, która nie została na ten cel wykorzystana.

Zarządzenia:

I. (...)

II. (...)

III. (...)

IV. (...)